

Aftasten

Het innerlijke rijk der zinnen

Gaisha I

Schrijver: Sanna Es

ISBN: 9789464350654

© Sanna Es 2021

© Vlamme verzinsels / Gaisha publications 2021

Alle rechten voorbehouden

18+ Dit boek bevat expliciet taalgebruik en is uitsluitend bestemd
voor volwassenen

Alle personages in Aftasten zijn fictief en elke gelijkenis met
bestaande personen, levend of niet, berust geheel op toeval

*V*alerie

Vijf minuten

De spiegel is beslagen en met een handdoek veegt ze het vocht weg. Langzaam dept ze zichzelf droog. In de slaapkamer hoort ze Raymond. Hij is aan het bellen en praat hard. Het stoort haar. Straks worden de kinderen wakker en kunnen ze hun avondje wel vergeten. Waarom is hij nog aan het bellen? Gewoon één avond in de week, zonder werk of afspraken. Zo moeilijk hoeft dat toch niet te zijn. Ze heeft liever dat hij zich scheert en opfrist, zoals altijd.

Met één been op de rand van het bad smeert ze zichzelf in met lotion. Die dure. Eigenlijk is hij te zoet, maar Raymond houdt van de geur. Precies zoals zij van zijn gladgeschoren gezicht houdt.

In haar hoofd doorloopt ze haar dag en de hectiek daarvan. Vanmorgen eerste de vergadering van de buurtcommissie. Daarna de sportschool, lunch met haar broer en een afspraak met de binnenhuisarchitect. De kinderen opgehaald van school en afgeleverd bij muziek en schilderles, waarna ze eindelijk tijd had om te bedenken wat ze vanavond zouden eten en boodschappen kon doen. Raymond vindt dat ze het zichzelf makkelijk moet maken en de boodschappen online moet bestellen, maar Valerie vindt het prettig om door het winkelcentrum te wandelen en rustig te bedenken wat ze nodig heeft. Ook vindt ze het prettig om te kopen wat ze misschien niet direct nodig heeft.

Aan de badkamerdeur hangt het dunne, doorschijnende japonnetje en even gaat ze met haar vingers langs de stof. Toen ze het in de winkel zag hangen, wist ze dat ze het moest hebben. Nu bedenkt ze dat ze het geld beter aan iets anders uit had kunnen geven. Ze zal het nooit dragen. Het laat weinig aan de verbeelding over en ze denkt niet dat Raymond het mooi zal vinden. Zelf vindt ze het wel mooi.

Terwijl ze voorzichtig haar haren borstelt, kijkt ze naar het hemdje en ze stelt zich voor hoe het om haar lijf zal vallen. Met een vreemd gevoel van roekeloosheid haalt ze het gevalletje van de hanger en trekt het aan. De stof voelt prettig op haar naakte huid en aait een beetje kriebelend als ze zich beweegt. Ze ziet haar donkere tepels en zelfs het streepje van haar intieme opening. Het laat veel te weinig aan de verbeelding over. Ze vraagt zich af of ze het aan durft te houden. Of ze gewoon de slaapkamer in zal lopen en op het bed durft te gaan liggen. Ze schrikt van die gedachte en trekt het hemdje snel weer uit. Voorzichtig hangt ze het terug. Raymond zal haar vragen waar dat goed voor is, als hij zich van zijn telefoon weet los te rukken tenminste. Anders zal hij haar alleen maar met opgetrokken wenkbrauwen aankijken. Dergelijke kleding is niets voor haar. Ook niet voor Raymond.

Met een zucht trekt ze haar roze kimono aan. Snel draait ze een vlecht in haar haren. Het japonnetje vouwt ze op en legt ze onder in de kast. Ze zal het morgen terugbrengen.

Raymond zit op de rand van het bed. Zijn overhemd hangt open en hij is met één hand de veters van zijn schoenen los aan het maken. Hij legt zijn hand over zijn telefoon. 'Vijf minuten, dan spring ik onder de douche.'

Valerie knikt. Het zijn altijd vijf minuten. Om te douchen, om een glas wijn met haar te drinken. Vijf minuten om haar voorzichtig in haar hals te zoenen en misschien haar vlecht los te maken. Vijf minuten om haar hand te pakken, mee naar boven te nemen en op het bed te leggen. Haar borsten te strelen, te zoenen. Vijf minuten van de herhaalde strelingen tussen haar benen voor hij bovenop haar gaat liggen. Nog geen vijf minuten om weer van haar af te rollen en in slaap te vallen.

Rennen

Stil is Valerie vanmorgen opgestaan en net zo stil heeft ze de voordeur achter zich dicht getrokken. Zodra ze het park in zicht krijgt, begint ze te rennen. Ze wil haar hart voelen bonken en haar bloed voelen stromen. Ze wil zweten. Gewoon weten dat haar lijf meer is dan een handig middel om haar van A naar B te brengen.

Raymond vroeg of ze was klaargekomen. Hij had kunnen weten dat dit niet zo was. Haar hoofd stond er niet naar en ze heeft nog nooit gedaan alsof, ook gisterenavond niet. Hij vraagt het altijd. Soms doet hij nog wat extra moeite. Gisteren niet.

Valerie lag nog lang wakker, met een ontevreden lichaam. Het verwart haar. Ze is altijd tevreden geweest. Redelijk tevreden. Met Raymond en het het leven dat hij haar biedt. Ook met hun seksleven. Het gevoel in haar lichaam doet vermoeden dat ze toch minder tevreden is dan ze dacht. Of misschien is ze gewoon niet meer tevreden.

Ze krijgt het warm en onder haar haargrens vormen zich kleine druppeltjes zweet. Een lange, getinte man, komt haar tegemoet rennen. Ze ziet hem vaker als ze gaat lopen. Ze begroet hem hijgend als ze elkaar passeren en hij lacht naar haar.

‘Goedemorgen.’

Even denkt ze dat hij zijn pas inhoudt, maar hij is haar al voorbij gerend. Ze stopt, kijkt hem na en vraagt zich af of hij hier in de buurt woont. Een korte blik op haar klokje vertelt haar dat ze nog tijd genoeg heeft. Ze wil pas terug als Raymond en de kinderen naar werk en naar school zijn.

Valerie draait zich om en volgt de man op gepaste afstand, haar hart bonkt nog sneller als ze harder moet lopen om hem bij te houden. Aan de noordkant van het park slaat hij

af en hij verdwijnt onder de smeedijzeren boog. Valerie blijft hem volgen. In een gestaag tempo rent hij door. Ze voelt het zweet op haar rug en tussen haar borsten. Haar keel is droog en ze denkt aan het flesje water op het aanrecht. Ze vergeet het altijd.

Dit deel van de stad kent ze niet goed, ze komt er zelden. Er zijn geen winkels die haar interesse hebben. Al haar kennissen wonen bij haar in de buurt, haar familie buiten de stad. Ze heeft hier niets te zoeken. Ze passeert hoge flats, een afgetrapt voetbalveldje. Aan de overkant van de straat zijn een paar winkels. Een groenteboer, kapsalon, sekshop. Een klein café. De man steekt zonder zijn tempo in te houden over en verdwijnt naar binnen. Valerie blijft met haar handen op haar knieën staan. Haar kuiten branden en ze heeft steken in haar zij. Ze schudt haar hoofd en draait zich om. Geen haar op haar hoofd die erover piekert hem te volgen tot in het café. Verbaasd kijkt ze op als ze een schrill fluitje hoort. De man staat voor de deur van het café.

‘Koffie of thee ...?’

Hij gebaart dat ze moet komen en lacht voor hij weer naar binnen gaat. Valerie strekt haar rug en veegt het zweet van haar voorhoofd. Heeft hij haar al die tijd in de gaten gehad? Ze krijgt het nog warmer. Even twijfelt ze, dan haalt ze haar schouders op. Ze heeft dorst en mag thee drinken met wie ze wil, daar doet ze niemand kwaad mee.

In het café is het schemerig. De man zit aan een kleine tafel bij het raam. Valerie kijkt om zich heen. Een donkere, oubollige inrichting, maar het ziet er schoon uit. Hij kijkt haar vrolijk aan. ‘Kom zitten, ook thee?’

Valerie knikt en gaat wat aarzelend tegenover hem zitten. Hij steekt zijn hand naar haar uit.

‘Adnan, aangenaam. had je zin in een ander rondje? Mick, ook thee voor de dame.’

Valerie pakt zijn uitgestoken hand. Ze voelt zich ongemakkelijk in haar roze trainingspak.

‘Je komt hier niet vaak zeker?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Nooit eigenlijk, jij?’

‘Ik woon hier, nou ja, niet hier ... verderop, in één van die flats.’

‘Loop je vaak?’

Hij knikt. ‘Bijna elke ochtend, altijd hetzelfde rondje. Ik zit de hele dag al, het is goed om je hart even aan het werk te zetten voor de dag echt begint.’

‘Wat doe je dan?’

‘Ik ben buschauffeur.’

Ze voelt zich dom dat ze niet weet wat ze verder moet zeggen. Als de thee wordt gebracht wil ze gulzig een slok nemen. Adnan legt zijn hand op die van haar. ‘Voorzichtig, het is heet.’

Valerie krijgt een kleur, zet haar kopje neer en kijkt op haar horloge. Adnan glimlacht als ze opstaat.

‘Sorry, mijn man, de kinderen ... Ik moet naar huis.’

‘Niet zo zenuwachtig. Ik bijt niet. Drink je thee daarna loop je rustig naar huis.’

Hij blaast in zijn thee, neemt voorzichtige slokjes. ‘Hoe oud zijn je kinderen?’

Terwijl ze wacht tot haar thee genoeg is afgekoeld, beantwoordt ze zijn vragen. Ze wil weg, tegelijk merkt ze dat ze meer van hem wil weten, waar ze weer van schrikt.

Ze schrikt ook als hij plotseling opstaat. ‘Ik moet gaan, het werkt roept.’

Hij geeft haar een hand. ‘Leuk je te leren kennen Valerie. Tot volgende week.’

Hij is al verdwenen en steekt zijn hand nog even op als hij langs het raam loopt. Beduusd kijkt Valerie hem na. Ze staat op en loopt naar de bar. ‘Ik heb geen geld bij me ...’

De man lacht. ‘Geen zorgen, Adnan heeft het geregeld. Fijne dag dame.’

Valerie weet niet hoe snel ze het café uit moet lopen, langs dezelfde weg weer terug. Er komt geen volgende week. Vanaf nu loopt ze een andere route.

Sportdag

Valerie zwaait even naar haar dochter Femke en gaat aan de lange tafel in de schaduw zitten. Ze duwt een pluk haar achter haar oor, schenkt een glas water voor zichzelf in en kijkt tevreden uit over het grasveld. Dankzij haar is het een succes. Iedereen heeft het naar zijn zin en draagt een steentje bij, maar het succes is dankzij haar. Valerie is in haar element. Ze leest het berichtje van Raymond. Hij is laat vanavond. Nog later. Het maakt niet uit. Niets kan haar dag nog verstoren.

‘Geen tijd meer om te lopen? Heb je bezwaar als ik even bij je kom zitten?’

Een nerveuze kriebel schiet door haar maag en ze kijkt naar de man die relaxed op de stoel naast haar gaat zitten. Sinds die woensdagochtend heeft ze elke dag wel even aan hem gedacht en schoot ook elke dag diezelfde kriebel door haar maag. Precies ook de reden dat ze haar loonrondje heeft veranderd. De route langs de sportvelden was lang en saai, maar ze durfde niet weer in het park te gaan joggen.

Ze vermant zich en schudt haar hoofd. ‘Gewoon druk gehad. Wat doe je hier? Hoe wist je dat ik hier zou zijn? Ben je me gevolgd?’

Adnan schiet in de lach. ‘Ik ben hier niet voor jou en als ik het me goed herinner kwam jij achter mij aan, niet andersom.’

Valerie krijgt een kleur. ‘Ik ging niet achter je aan ... ik had gewoon zin in een ander rondje.’

Hij lacht nog harder. ‘Dus het is toeval dat ik je sindsdien niet meer heb gezien?’

‘Puur toeval.’ Gehaast staat ze op. ‘Sorry, ik moet verder ...’

Hij knikt. ‘Ik ook, dit duurt tot vier uur toch? Ik kom mijn zoon ophalen. Heeft hij leuk meegedaan?’

‘Ik zou het niet weten, dat moet je aan zijn leerkracht vragen. Tot ziens Adnan.’

Valerie draait zich om en loopt met ingehouden adem naar de kleine sportkantine waar ze flesjes drinken uit de koelkast haalt. Ze gedraagt zich als een kleuter. Dat was bot en dom. Ze heeft nooit moeite vriendelijk te doen, ook niet als ze zich allesbehalve vriendelijk voelt en eigenlijk geen zin heeft te doen alsof. Het is haast een tweede natuur geworden. Ze weet niet goed waarom ze wegliep. Hij brengt haar een beetje van haar stuk.

Toch dwalen haar gedachten weer zijn kant op. Ze ging niet achter hem aan, niet echt. Haar gezicht wordt warm als ze zich realiseert dat hij weet dat ze wel achter hem aan ging. Wat probeert ze zichzelf te bewijzen? En dan een type als hij, een buschauffeur notabene. Wat denkt hij eigenlijk van haar? Hij heeft een zoon en wie weet hoeveel kinderen nog meer, bij verschillende vrouwen vast ook nog ... Hij dacht zeker dat zij de volgende zou zijn. Wat denkt hij wel niet!

Verontwaardigd ijsbeert Valerie door de kleine ruimte. Zij ging achter hem aan? Alsof hij haar wat te bieden heeft. Alsof hij haar wel tevreden kan houden ... Abrupt staat ze stil. Ze schrikt van die gedachte. Ze is tevreden. Met haar leven, haar kinderen. Met Raymond. Ze hoeft geen aandacht van een spannende vreemde. Ze pakt haar telefoon en tikt snel en berichtje naar Raymond.

‘Doe maar rustig aan. Ik maakt iets makkelijkjes voor de kinderen, dan eten we samen als je thuis bent.’

Ze stuurt er een knipoog achteraan en heeft meteen spijt. Ze sturen elkaar nooit smiley's. Raymond zal denken dat ze gedronken heeft. Het is de schuld van Adnan. Hij heeft haar van haar stuk gebracht.

Verbeelding

De korte ontmoeting met Adnan heeft Valerie dusdanig van haar stuk gebracht dat de rust in haar dag compleet is verdwenen. Meerdere malen roept ze zichzelf tot orde, maar elke keer verschijnt zijn donkere gezicht weer in haar hoofd. Het maakt dat ze kortaf en snibbig reageert naar Femke en Milan. Ze is ongeduldig tijdens het koken, ongeduldig wanneer ze zegt dat ze moeten gaan douchen en wordt zelfs een beetje driftig wanneer ze hun bedtijd proberen te rekken. Als ze eindelijk in bed liggen heeft ze hoofdpijn en voelt ze zich slecht. Een slechte moeder en een slechte vrouw voor Raymond. Gehaast bereidt ze de zalmschotel voor. Het is Raymond's lievelingsgerecht. Ze schenkt een glas wijn in en sluit zich op in de badkamer waar ze het bad vol laat lopen met warm, schuimend water.

Ze bekijkt haar naakte lichaam in de spiegel en inspecteert haar huid op droge plekjes. Haar gezicht is rood en ze schudt haar hoofd. Toch te lang in de zon gezeten. Ze is juist zo trots op haar blanke huid. In het warme water drinkt ze met kleine slokjes van haar wijn en dwalen haar gedachten toch weer naar Adnan. Waarom toch? Er is niets in hem wat haar aantrekt. Zijn baan niet, het feit dat hij een kind heeft niet en als ze heel eerlijk moet zijn, zijn afkomst ook niet. Ze zal het nooit aan iemand toegeven, maar eigenlijk vertrouwt ze zijn soort niet. Dat hij met haar flirt zegt al genoeg. Hij heeft een zoon, is waarschijnlijk ook getrouwd of op een andere manier gebonden. Dergelijke mensen neemt het niet zo nauw met het woordje trouw. Ze laat zich achterover zakken en dwingt het gezicht van Raymond in haar hoofd. Haar man en de liefde van haar leven. Ze moeten het hebben over de vakantie. Ze wil dit jaar weer naar Portugal. Haar ouders gaan elk jaar en blijven tot de nazomer. Zoals elk jaar zijn ze weer uitgenodigd. Ze moeten het ook hebben over de jaarlijkse barbecue. Raymond weet dat ze ruim van te voren wil beginnen met de

voorbereidingen. Weer verschijnt Adnan op haar netvlies. Ze ziet hem staan tussen de zakenrelaties van Raymond. Tussen de burens, haar ouders en haar broer. Ze stelt zich voor dat hij zwaar onder de indruk is van het huis en de rondleiding. Door de grote keuken, langs de twee badkamers, naar de slaapkamer. Ze verbeeldt zich dat hij zijn ogen niet van haar af kan houden, de deur op slot draait en haar zoent, met zijn ogen open zodat hij ziet hoe ze op hem reageert. Hij knoopt haar blouse los, legt zijn grote handen op haar borsten en schuift de stof van haar beha opzij.

Strelend gaan haar handen over haar borsten, haar buik, haar bekken. Ze spreidt haar benen, legt haar vingers ertussen en duwt er een naar binnen. Ze schrikt omdat het zo makkelijk gaat. Het gezicht van Adnan is nu heel dichtbij en zijn donkere ogen bezorgen haar prettige rillingen. Er rolt een klein schokje door haar buik en ze duwt de vinger dieper naar binnen. Wat hij met haar zou kunnen doen. Het maakt haar lichaam warm en haar hoofd een beetje mistig. Nog een vinger, met ritmische bewegingen. Valerie spant de spieren in haar benen terwijl ze zich voorstelt dat hij in haar is, in haar beweegt, met lange, stotende halen. Het gevoel trekt omhoog door haar buik, via haar tepels, naar haar gezicht en ze stopt de vingers van haar andere hand in haar mond en zuigt zachtjes. Ze trekt haar buik in en laat weer los. Haar gezicht wordt warm en haar ademhaling gaat sneller. Ze duwt zichzelf tegen haar hand aan, beweegt nog sneller, spant haar spieren nog strakker ...

‘Mama ...?’

Van schrik glijdt Valerie onderuit, hoestend gaat ze weer rechtop zitten. Ze durft geen adem te halen.

‘Mama?’

‘Ja Milan ...?’

‘Ik moet plassen.’

Ga maar in de andere badkamer.’

‘Daar is Femke.’

‘Dan beneden.’

‘De lampen zijn uit ...’

Valerie zucht, stapt uit bad en trekt haar peignoir aan voor ze de deur open doet.

‘Opschieten, jullie hadden allang moeten slapen.’

Ze draait een handdoek om haar haren en laat het bad leeglopen. Het gezicht van Adnan is verdwenen. Het gevoel in haar lichaam niet.

Koude douche

Wanneer Valerie haar kinderen eindelijk slapend weet, kleedt ze zich weer uit. Ze smeert een dunne laag lotion op haar huid, doet een beetje make-up op en draait haar haren in een vlecht. Raymond zal het vreemd vinden dat ze helemaal opgetut op hem zit te wachten, maar ze heeft zin zich mooi te maken. Met een zucht pakt ze het zwarte, doorschijnende japonnetje. Op de één of ander manier kon ze er toch geen afstand van doen en sindsdien heeft ze het regelmatig aangetrokken. Ook nu trekt ze het aan en voor de zoveelste keer kijkt ze naar zichzelf. Het geeft haar een apart gevoel en dat gevoel past precies bij de warmte van haar lichaam. Het kan best door gaan voor een onderjurk. Raymond hoeft het niet te zien en ze wil dit gevoel vasthouden. Eroverheen draagt ze haar zalmroze jurk en ze klikt de parelketting rond haar hals. Tevreden knikt ze naar haar spiegelbeeld. Zo ziet Raymond haar graag. En Adnan? Hoe ziet Adnan haar graag? Ze schudt hem uit haar hoofd. Niks Adnan. Raymond en zij, niemand anders. Voorzichtig dept ze wat parfum achter haar oren en na nog een korte blik in de spiegel trekt ze de vlecht weer los.

Ze schenkt net een tweede glas wijn voor zichzelf in als ze de garagedeur open hoort gaan. Een beetje nerveus haalt ze de schotel uit de oven en ze doet haar schort af. Snel dimt ze de lampen en met een glimlach gaat ze aan tafel zitten.

Raymond zet zijn koffertje naast de deur, loopt naar haar toe en geeft haar een zoen op haar wang. 'Wat zie je er mooi uit. Ga je op stap?'

Valerie lacht. Ze is blij dat hij de verandering opmerkt. 'Niet op stap, gewoon voor jou.'

'Leuk, staat je mooi je haar los. Dat doe je nooit.'

Ze is verrast. Ze dacht dat hij haar haren vast leuker vond. 'Wil je dat ik het vaker los draag?'

Raymond grinnikt. 'Dat moet je zelf weten toch? Maar ik vind het wel mooi staan ja. Je hebt zalm gemaakt? Lekker.'

Hij gaat zitten. Eigenlijk heeft hij geen trek. De secretaresse had broodjes geregeld voor bij de vergadering en hij had zich eraan tegoed gedaan. Hij is ook kapot. Die nieuwe klant heeft veel noten op zijn zang en alleen maar aanmerkingen op het rapport. Hij zegt het niet en kijkt toe hoe Valerie zijn bord vol schept en een glas wijn voor hem inschenkt.

Valerie praat en drinkt. Haar lichaam wordt warmer. Ze weet dat het deels door de wijn komt, maar maakt zichzelf wijs dat het door Raymond is. Dat hij niet veel zegt en eet, valt haar niet op en als ze klaar zijn ruimt ze de tafel af en masseert ze zijn schouders. Raymond werpt een blik op de klok. 'Vind je het erg als ik even ga douchen?'

Valerie schudt haar hoofd. 'Ga maar, ik ruim hier op en dan kom ik ook.'

Het was een snelle douche, want als Valerie boven komt, ligt Raymond al in bed. In de badkamer maakt ze haar gezicht schoon en trekt ze haar jurk uit. De wijn heeft haar een beetje licht in haar hoofd gemaakt. Haar wangen zijn rood en ze laat het japonnetje over haar huid dansen. Voor ze zich kan bedenken doet ze het licht in de badkamer uit en stapt ze de slaapkamer weer in. Naast het bed blijft ze staan. 'Wat denk je, niet te?'

Vermoeid doet hij zijn ogen open. Valerie draagt een kort jurkje. Het schijnt door. Hij kan haar tepels en slipje zien. 'Ter gelegenheid van wat is dat?'

'Gewoon ... ik dacht dat je het leuk zou vinden.'

Raymond weet niet goed wat hij ervan vindt. 'Ja, wel aardig. Kom je? Ik ben kapot.'

Teleurgesteld stapt Valerie in bed. Ze kruipt tegen Raymond aan. Hij wil het licht uit doen. Ze houdt hem tegen. 'Nee nog niet.' Ze streelt zijn borst. 'We kunnen ook vrijen. Haar wangen gloeien. Raymond lacht zacht. 'Is het dinsdag vandaag?'

'Doe niet zo flauw, het hoeft toch niet alleen op dinsdag.'

'Dat is wel jouw schema Val.'

Ze blijft zijn borst strelen en duwt zich wat dichtert tegen hem aan. 'Misschien moeten we dat schema loslaten?'

Raymond pakt haar hand. 'Misschien, maar niet vanavond.'

Hij doet het licht uit en geeft haar een zoen op haar hoofd. 'Ik heb morgen een lange dag, laten we gewoon gaan slapen.'

Met een bonzend hart gaat Valerie op haar rug liggen. Hij wijst haar af. Ze heeft zich op een presenteerblaadje aangeboden, maar hij gaat liever slapen.

Ze laat haar fantasieën gaan. Het gezicht van Adnan is dicht bij dat van haar. Zijn lichaam zwaar, ritmisch stotend. Haar vingers bewegen op het ritme van de beelden in haar hoofd. Adnan zou een vrouw nooit afwijzen. Hij zou haar genomen hebben zoals ze wilde dat Raymond haar nam.

Valerie houdt haar adem in als het orgasme door haar heen spoelt en haar vingers nog natter worden.

Adnan zou weten wat ze nodig heeft.

Katerig

Slaperig kijkt Valerie haar man aan, ongeduldig schudt hij aan haar schouder.

‘Ik breng de kinderen naar school Val. Je wekker is al drie keer gegaan.’

Met een zwaar hoofd komt ze overeind. Raymond kijkt naar de strakke, doorschijnende stof rond haar borsten. Misschien vindt hij het jurkje toch wel leuk. Hij geeft haar een zoen. ‘Trek je dat nog eens aan?’

Ze haalt haar schouders op. ‘Misschien. Hoe laat ben je thuis?’

‘Laat, dat contract moet rond. Wacht maar niet op me. Kom je uit bed?’

Valerie gaat weer liggen. ‘Zo, ik voel me niet lekker.’

Bezorgd kijkt hij haar aan. Als ze ziek wordt ... Hij moet naar zijn werk en kan niet thuis blijven om hier alles te regelen. Valerie ziet zijn gezicht en wappert met haar hand. ‘Gewoon een beetje hoofdpijn, ga nou maar. Straks komen jullie te laat.’

Hij geeft haar nog een zoen op haar voorhoofd. ‘Rust maar lekker uit en als je toch op me wilt wachten vanavond ...’ hij grijnst. ‘Dat jurkje was wel spannend.’

Valerie draait zich om en trekt de dekens over haar schouders. Nu kan het wel. Nu is dat jurkje wel spannend en sexy. Niet als hij moe is, maar als hij is uitgerust dan wil hij wel. Haar eigen handen waren geil en opwindend, haar orgasme ook. Stil naast haar slapende man. Veel intenser dan ze gewend is. Ze weet dat het door de beelden in haar hoofd kwam. Kreunend duwt ze haar hoofd onder het kussen. Ze wil dat het door Raymond komt, niet door een man die ze totaal niet kent, maar waar ze wel allemaal opwindende scenario’s omheen verzint.

Met een katerig gevoel gaat ze uit bed. Ze schudt de kussens en het dekbed op en legt het jurkje op het voeteneind. Misschien wacht ze vanavond weer. Niet beneden, maar gewoon in bed met een boek en alleen dat jurkje aan. Nooit eerder heeft ze hem zo duidelijk laten merken dat ze zin heeft, of in elk geval al heel lang niet meer. Zijn afwijzing kwetst haar. Het is een gevoel dat ze niet kent en ze vindt het niet prettig. Ze kan zich niet voorstellen dat een man als

Adnan haar af zou wijzen. Boos schudt ze haar hoofd. Raymond mag blij zijn dat ze hem nog steeds aantrekkelijk vindt en dat ze moeite voor hem doet. Er zijn genoeg vrouwen die de hele dag in een joggingbroek lopen en zelden in de spiegel kijken. Valerie is een aantrekkelijke vrouw. Haar lichaam is nog strak en mooi gevormd.

Ze trekt haar roze trainingspak aan en strikt kregel de veters van haar hardloopschoenen. Raymond mag in zijn handen knippen met een vrouw als zij.

Ze loopt haar oude rondje door het park en kijkt uit naar Adnan. Ze volgt de route die ze eerder achter hem aan liep en is teleurgesteld dat ze hem niet tegenkomt. Het café waar ze thee dronken is dicht.

Langs de winkels loopt ze terug. Misschien is het beter. Haar gezicht verradt vast dat ze aan hem heeft gedacht en op wat voor een manier. Ze draait zich om en kijkt naar de etalage waar ze tot stilstand is gekomen. Een sekshop. Ze wil kijken, maar durft niet goed. Zou Zoë het durven. Zou die naar binnen durven gaan? Zoë durft zoveel. Te veel, vindt Valerie, maar een beetje jaloers is ze soms wel. Een klein beetje.

Deelgenoot

Ongerust toetst Valerie het nummer van haar vriendin in. Nog steeds heeft ze niets van haar gehoord en de meest vreselijk scenario's spelen door haar hoofd. Ze zou willen dat Zoë voorzigtiger is. Op het laatste moment afzeggen en nu, haast midden in de nacht een afspraak willen maken. Die man moet wel heel bijzonder zijn dat Zoë daar mee instemt. In haar bezorgdheid maakt ze Raymond wakker. Hij lacht haar uit en zegt dat Zoë echt niet in zeven sloten